

Arrest

nr. 109 674 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN loco advocaat P. LYDAKIS, in aanwezigheid van verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Malinka origine en afkomstig uit Keneba. U werd geboren op 20 januari 1985 in Keneba, waar u woonde met uw ouders. U vatte de lagere school aan in Keneba, maar toen u tussen 14 en 16 jaar oud was verhuisde u naar uw oom in Dippakunda, wat deel uitmaakt van Serrekunda. U maakte de lagere school af in Serrekunda en volgde vijf jaar middelbaar onderwijs. Het middelbaar onderwijs vervulde u niet. Sinds enkele jaren voor uw vertrek uit Gambia woonde u in Kolofe, samen met een vriend. Met enkele andere vrienden vormde u een groep die 'Free Gambia' heette. Jullie vormden geen officiële vereniging/want dan zouden jullie problemen krijgen met het regime. Evenmin was er een vaste structuur in de groep, er was geen leider of secretaris. Jullie kwamen regelmatig op informele manier bij elkaar en jullie informeerden anderen en

elkaar over de situatie in Gambia en moedigden de mensen aan om actie te ondernemen. Op 10 april 1990 was er een grote studentendemonstratie in Serrekunda en regelmatig komen er rond 10 april opnieuw mensen op straat om te demonstreren. Begin jaren 2000 nam u regelmatig deel aan deze demonstraties en u moedigde anderen ook aan om deel te nemen. In april 2012 nam u eveneens deel aan de demonstratie in Serrekunda. De dag na de demonstratie werd u gearresteerd en na intensieve ondervraging werd u dezelfde dag vrijgelaten. Dit jaar was er extra waakzaamheid rond de periode waarin de demonstratie gebruikelijk plaatsvindt en u werd al op 8 april 2013 gearresteerd en ervan beschuldigd dat u probeerde een demonstratie te organiseren. U werd enkele weken vastgehouden door het NIA en op 16 juni 2013 werd u weer vrijgelaten, zonder dat er een aanklacht werd ingediend tegen u. U moest echter al uw documenten afgeven, ook in verband met de eigendommen die u had, zodat ze de garantie hadden dat ze u altijd opnieuw konden ondervragen indien nodig. U ging achteraf uw documenten terugvragen bij het NIA, maar kreeg de boodschap dat u ze zou krijgen wanneer men er klaar mee was. Van een vriend van de familie, die bij het NIA werkt, kreeg u informatie dat ze u gauw opnieuw zouden opzoeken en hij raadde u aan te vertrekken, aangezien de situatie onveilig was voor u. Enkele weken na uw vrijlating vertrok u uit Gambia met het paspoort van een vriend, M. C. (...). U kwam de volgende dag in België aan. Na een verblijf van ongeveer twee weken in België werd u gecontroleerd door de politie op 18 juli 2013 en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar u op 22 juli 2013 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u volgens het politierapport (zie informatie administratief dossier) aanvankelijk verklaarde aan de Belgische politiediensten C. S. (...) te heten, terwijl u nadien verklaarde A. C. (...) te heten. U verklaarde (d.d. 18 juli 2013) voor de Belgische politiediensten reeds twee maanden in België te zijn. U stelde tijdens het gehoor voor het CGVS dat u eerst een bijnaam opgaf en pas nadien uw werkelijke naam (zie gehoorverslag CGVS p. 3), wat echter de indruk wekt dat u de politiediensten probeerde te misleiden. Men kan toch veronderstellen dat u zou weten dat een officiële politieinstantie naar uw officiële identiteitsgegevens en geenszins naar een bijnaam peilt. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u volgens uw verklaring voor het CGVS pas op 16 juni 2013 werd vrijgelaten uit detentie in Gambia (CGVS p. 9) en u enkele weken nadien naar België kwam (CGVS p. 17) hetgeen niet strookt met uw eerdere verklaringen waarbij u zich op het moment van uw arrestatie reeds 2 maanden in België zou bevonden hebben. In dit verband verklaarde u voor het CGVS vervolgens dat u wel degelijk bij het politieverhoor verklaarde dat u nog maar twee weken in België was, maar dat dit misschien verkeerd genoteerd werd (CGVS, p. 18). In elk geval kan vastgesteld worden dat u pas een paar weken (dan wel maanden) na uw aankomst in België besloot asiel aan te vragen en dit slechts nadat u door de politie van Gent gearresteerd werd voor het bezit van cannabis en bij gebrek aan geldig identiteitsbewijs werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem (zie info administratief dossier). U verklaart hierover dat u niet wist waar u asiel moest aanvragen, maar hiermee overtuigt u niet (CGVS p. 18). Van iemand die beweert zwaar mishandeld te zijn door het regime in zijn land van herkomst en beweert gevlucht te zijn uit vrees voor zijn vrijheid en lichamelijke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na uw arrestatie door de politie besloot om asiel aan te vragen, doet vraagtekens rijzen bij de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.

U stelt vervolging te vrezen in Gambia omdat u zich uitsprak tegen het regime (CGVS p. 8). In 2012 werd u gearresteerd op de dag nadat u deelnam aan een demonstratie ter herdenking van een studentenprotest op 10 april 1990 (CGVS p. 14, 16). In 2013 werd u op 8 april gearresteerd, in de aanloop naar de datum waarop het studentenprotest van 1990 herdacht wordt (CGVS p. 14, 15).

Uw verklaringen over het studentenprotest in 1990 zijn echter strijdig met elkaar en strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt.

U verklaarde immers dat het studentenprotest plaatsvond in 1990 (u werd geboren in 1985, CGVS p. 3) en dat u in die periode ongeveer vijf jaar oud was (CGVS p. 14, 15). U zou samen met een vriend, O. B. (...), die ouder was dan u, maar jonger dan tien jaar, op weg zijn geweest van school naar huis (CGVS p. 14, 15). Op weg naar huis bleek er een studentenprotest aan de gang in de omgeving van Westfield Junction en O. B. (...) zou per ongeluk geraakt zijn door een kogel (CGVS p. 14, 15). Echter, toen u vijf jaar oud was, was u nog niet verhuisd naar uw oom in Dippa Kunda (deel van Serrekunda), u verklaarde immers tussen uw 14 en 16 jaar naar Serrekunda verhuisd te zijn en voordien in Keneba gewoond te hebben (CGVS p. 4). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt vond er in de omgeving van Westfield Junction een groot studentenprotest plaats in het jaar 2000. Tijdens dit protest werden volgens verschillende bronnen 14 tot 16 mensen gedood. O. B. (...)

wordt telkens genoemd als jongeman die vrijwilliger was bij het Rode Kruis en tevens journalist was. Enkele bronnen vermelden dat een driejarig kind geraakt werd door een verdwaalde kogel. De slachtoffers worden bij naam genoemd en er wordt maar één O. B. (...) vermeld, (zie informatie administratief dossier) In elk geval kan men niet aannemen dat u zich gewoon vergiste toen u zei dat de studentenprotesten in 1990 plaatsvonden, aangezien u ook verklaarde dat u toen vijf jaar oud was en dat O. B. (...) een goede vriend van uw was (CGVS p. 14). Eveneens verklaarde u verschillende jaren aanwezig te zijn geweest op herdenkingen van de studentenprotesten van 1990, in elk geval in 2000, 2001, 2002, 2003 en 2012 (CGVS p. 14, 15). Zelfs indien u niet goed bent met cijfers (CGVS p. 5), zou men verwachten dat u nog zou weten dat het protest pas plaatsvond toen u ongeveer 15 jaar was en niet toen u ongeveer 5 jaar was, aangezien u toen zelfs nog niet in Serrekunda verbleef. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u aanwezig was op dit befaamde studentenprotest, noch dat u aanwezig was op één van de herdenkingen van dit protest, noch dat u in 2013 werd gearresteerd in de dagen voor de herdenkingsdatum. De tegenstrijdigheden die worden vastgesteld betreffen immers de kern van uw asielrelaas.

Ten overvloede kan gesteld worden dat uw verklaringen over de herdenkingsdemonstratie in 2012, waaraan u zou hebben deelgenomen, weinig doorleefd overkomen. U stelt dat u de dag nadien gearresteerd werd en dezelfde dag weer werd vrijgelaten. Gevraagd of de overheid dat jaar tussenkwam en wat er dan juist gebeurde, verklaart u dat u denkt dat er een aantal mensen lang werd vastgehouden na de demonstratie, maar u weet niet hoeveel exact. Gevraagd of er online in de pers gerapporteerd werd over deze demonstratie, stelt u dat u denkt van wel. U noemt een aantal sites waarvan u denkt dat ze misschien over de demonstratie rapporteerden. Gevraagd of u weet of deze sites al dan niet over rapporteerden over de demonstratie stelt u dat u, indien u het zou gelezen hebben, toch niet meer exact zou weten wat ze rapporteerden, om er meteen aan toe te voegen dat u het uiteraard wel las. Gevraagd of u zich nog herinnerde hoeveel mensen er volgens de online pers gearresteerd werden stelt u dit niet te weten. Gevraagd of u zich iets anders herinnert van het gerapporteerde, stelt u van niet. (CGVS p. 16) Het is om te beginnen eigenaardig dat u aanvankelijk slechts met weinig zekerheid stelt dat u denkt dat er over de demonstratie werd gerapporteerd, om nadien te stellen dat u wel degelijk rapportering over de demonstratie hebt gelezen (CGVS p. 16). Vervolgens kan u zich over deze rapportering echter niets herinneren (CGVS p. 16). Nochtans zou men denken dat u zich als overtuigd anti-regerings-activist zou geïnformeerd hebben over wat er tijdens en na de demonstratie vorig jaar juist gebeurde. U stelt immers dat u steeds de mensen informeerde over wat er gebeurde in Gambia (CGVS p. 8) en dat u dat ook nog deed in 2013, zelfs na uw vrijlating uit detentie op 16 juni 2013 (CGVS p. 13). Uw lacuneuze verklaringen over de acties van de regering tijdens en na de herdenkingsdemonstratie in 2012 en over de rapportering van deze gebeurtenissen in de online pers, bevestigen de conclusie dat uw aanwezigheid op deze herdenkingsdemonstratie niet geloofwaardig is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u niet kon overtuigen van uw actieve deelname aan het informeren van de Gambianen over de acties van hun huidige regime.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit, asielrelaas of reisweg kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift in wat als een eerste middel kan worden beschouwd op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het principe van behoorlijk bestuur. Verder meldt verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In wat als een tweede middel kan worden aanzien, voert zij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter verwijst naar het artikel 7 van de vreemdelingenwet en louter melding maakt van een manifeste appreciatiefout zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden en op welke wijze *in casu* sprake kan zijn van een appreciatiefout. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 7 zou hebben geschonden en op welke wijze sprake kan zijn van een appreciatiefout in hoofde van verwerende partij, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van het principe van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat “de beginselen van behoorlijk bestuur” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*principe van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich in dit middel beroept – evenmin wordt aangeduid op welke wijze het “*principe van behoorlijk bestuur*” zou zijn geschonden – zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de loutere verwijzing naar dit principe geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de definitie van vluchteling en over de formele motiveringsplicht. Verder in het verzoekschrift geeft zij aan dat zij Gambia heeft verlaten omwille van de vervolgingen die zij heeft ondergaan wegens haar protest, dat zij werd veroordeeld tot

enkele jaren gevangenisstraf en dat het dus geen twijfel lijdt dat zij in geval van terugkeer zal worden gearresteerd en dat zij voor lange tijd zal worden opgesloten.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het louter geven van een theoretische uiteenzetting en het louter herhalen van de asielproblematiek – waarbij nog dient te worden opgemerkt dat de verklaring dat zij werd veroordeeld tot enkele jaren gevangenisstraf strijdig is aan haar bewering tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat er geen officiële aanklacht tegen haar was (administratief dossier, stuk 5, p. 9) – niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoekende partij dient de motieven van de bestreden beslissing immers met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij duidelijk op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift het volgende: *“betwist verzoekster het argument dat het zou CGVS verzwakkingtest wat tijd om zijn asielaanvraag in te dienen Inderdaad, de aanvrager niet vergeten dat wat telt voor deze is toen hij zijn verzoek, was hij nog in zijn hoofd een reëel en aanwezig gevaar van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève. Echter, in het licht van de verklaringen van de verzoeker op zijn problemen in Gambia ze zijn altijd actueel. Bovendien betwist verzoekster ook dat het CGVS gelooft het niet uit Gambia. Nu kunnen we zien aan het lezen van de beslissing van het CGVS alleen maar zeggen dat de persoon niet Gambiaanse zonder verdere uitleg. Men moet niet vergeten dat het een CGVS van de redenen waarom zij van mening is dat de aanvrager is van Gambiaanse nationaliteit. Toch kan er geen twijfel over de geografie van de Gambia is verhoogd worden. Het is dan ook onmogelijk om in het hoofd van het CGVS schatten dat de persoon gaan Gambiaanse nationale terwijl er geen objectief bewijs dat de aanvrager de Gambiaanse nationaliteit niet zouden hebben worden geleverd door het CGVS Dat deze vervolgingen dus wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève over de vluchtelingen.”*

2.2.6.2. De Raad meent uit bovenstaand betoog ten eerste te kunnen afleiden dat verzoekende partij met betrekking tot de motivering dat het feit dat zij pas na haar arrestatie door de politie besloot om asiel aan te vragen vraagtekens doet rijzen bij de ernst van de door haar aangehaalde nood aan bescherming, stelt dat hetgeen dat telt is dat er in haar hoofde wel degelijk een actuele vrees voor vervolging aanwezig is. Het spreekt voor zich dat dergelijk verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan het motief in kwestie. Hierbij merkt de Raad nog op dat men de motieven van de bestreden beslissing als één geheel dient te beschouwen, en dat uit de verschillende motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan haar vluchtproblematiek geen enkel geloof kan worden gehecht.

Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt aan te geven dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan haar Gambiaanse nationaliteit, zonder hiervoor enige toelichting te geven. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing echter nergens wordt gesteld dat aan haar Gambiaanse nationaliteit wordt getwijfeld. De door verzoekende partij middels een uiterst slecht en verwarrend taalgebruik aangevoerde argumentatie berust derhalve op een volledig verkeerde lezing van de bestreden beslissing en kan dan ook niet ernstig worden genomen.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de (overige) motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangegeven problemen, te weerleggen. Deze vaststellingen worden dan ook door de Raad behouden.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen uitmaken van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat de verklaringen geloofwaardig zijn en dat het ontbreken van ieder bewijs er derhalve niet automatisch toe leidt dat de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing wordt verweten geen bewijs te hebben bijgebracht teneinde haar verklaringen te staven. Verder duidt de Raad erop dat aan het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook in geen geval worden toegekend.

2.2.8. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Gambia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT